

София, бул. Витоша 31-33
158 / 08.04.94г.

Data 8 IV 1994

C T A H O B N U E

62

на Съюзния съвет на Съюза на ловците и риболовците,
правоприемник на Българската ловнострелческа орга-
низация "Сокол", Народния ловно-рибарски съюз и
Българския ловно-рибарски съюз

по конституционно дело № 4/1994 г. образувано по повод искане на група народни представители за отмяна на чл. 24, ал. 1 от Закона за ловното стопанство

Уважаеми Господа конституционни съдии,

С определение от 10 март 1994 г. Конституционния съд на Република България е конституирал като заинтересована страна по посоченото конституционно дело Българският ловно-рибарски съюз, чиито правопреемник е Съюза на ловците и риболовците и му дава възможност да представи свое становище по същността на спора в законния срок.

Съюзният съвет на Съюза на ловците и риболовци-
те благодари на почитаемия Конституционен съд за предо-
ставената му възможност да ^{св}Защити и отправя молба при
решаването на делото да вземете предвид следните поло-
жения и обстоятелства :

Искането на групата народни представители се обосновава на няколко текста от Конституцията на Република България (чл.чл.5 ал.11, чл.12 ал.1, чл.19 и чл.44). По същество то е насочено към установяване на режим за ловуване, който влиза в разрез не само с нашата почти вековна вече ловностопанска законодателна политика, но и ловностопанската политика на Европа и света. В този

смисъл не можем да не изтъкнем неговия популистски характер, зад който стои всичко друго, но не и проблемите за защитата и опазването на дивеча в България. Едва ли може да се приеме, че конституциите и законите на европейските страни, в които по законов път съществуват само по една ловна организация са крайно недемократични и установяват монопол за един субект в дадена сфера. Освен всичко друго искането на групата народни представители е доказателство за непознаване основните екологически принципи, въз основа на които се организира законодателно цялостно стопанисване на дивеча, на който всички цивилизовани страни гледат като на уникален национален природен ресурс.

По тези съображения се налага да направим един обстоен правен и екологически анализ на този проблем.

Основна предпоставка на искането на групата от народни представители за обявяване на противоконституционен чл.24, ал.1 от Закона за ловното стопанство (ДВ бр.91 от 19.XI.1982 г.) е твърдението, че гореспоменатият текст в нарушение на конституционната забрана на чл.12 ал.1 от Конституцията установява монопол върху определена дейност и с това създава привилегия за членовете на една обществена организация – Съюза на ловците и риболовците в България.

Интересно е, че групата от народни представители е "забравила" своето обвинение за конституционнесъобразността основано на чл.6 ал.2 от Конституцията, което поддържат в своето искане по конституционно дело № 17 от 1992 г. и е потърсила други конституционни основания на своята атака срещу най-старата обществена организация в България.

Посоченото твърдение не намира правна опора нито в действащото законодателство, нито в сравнително правните анализи на ловните закони на европейските държави, нито в историкоправните корени и утвърдени принципи на правната уредба на ловното дело в България.

Ненакърним исторически принцип на българското ловно законодателство е институцията на държавната собственост върху дивеча, установена с първия Закон за ловните билети от 1880 г. (чл.1) и потвърдена с всички останали ловни закони – Закон за лова от 1897 г. (чл.1), Закон за лова – 1926 г. (чл.3), Закон за лова от 1948 г. (чл.2) и действащия Закон за ловното стопанство от 1982 г. (чл.3). Историческа традиция и принцип в ловните закони на българската държава след Освобождението е признаването правото на ловната организация да организира и осъществява ловния спорт още от нейното създаване през 1897 г. и установяването на същата на законодателен статут. В годината на създаването на ловната организация – 1897 г. Ловния закон същата година е признал правото ѝ "да снабдява своите членове за ловци с билети за лов, веднага щом се приемат за членове на дружеството, и на организираниите ловци се дават билети за лов при облекчени условия" (чл.21), т.е. държавата е признала приноса на организираното ловно движение за опазване и съхраняване на дивата природа. Чл.17 от Ловния закон от 1897 г. установява задължението на "членовете на ловджийските дружества да преследват нарушителите на настоящия Закон".

Ловният закон от 1904 г. (чл.18) утвърждава принципа на организирането на ловците в България в единна

ловна организация "Сокол" с клонове в различни райони на страната.

С голяма пълнота и изчерпателност е уреден законовият статут на организираното ловно движение със Закона за лова от 1926 г., в който цялата глава IX е посветена на Ловната организация (чл.55-59), като чл.56 отново потвърждава необходимостта от единна ловна организация за страната – "Ловната организация се състои от Управителен съвет – седалище в София и ловни дружества из страната".

Още тогава, при действието на Търновската Конституция, характеризираща се със своята демократичност, законодателят е допуснал една обществена организация с идеална цел, с ярко изразена природозащитна функция да оказва помощ и съдействие на държавните институции за правилното стопанисване и опазване на дивата фауна.

Подобна тенденция на насърчаване на организираното ловно движение се наблюдава в законодателствата на всички държави от Западна Европа и други цивилизовани страни, където държавните администрации се стремят с всички средства на държавното управление и политика, включително и със законите, да осигурят ползуването на природните ресурси да става организирано – чрез обществени организации (съюзи), доказали своята надеждност, добросъвестност, ефективност и екологосъобразна дейност. Изграждането на единни ловни организации се предвижда във Федералния Закон за лова в Германия от 26.IX.1976 г. (изм.26.XI.1986 г., раздел IX чл.37; в Закон № 968 от 27.XII.1977 г.(цитиран в следващото изложение съкратено немския закон, в Генерални принципи и наредби за защита

и покровителство на фауната и лова на Италия – гл. IX е посветен на ловните асоциации (цитиран в следващо изложение, съкратено Италианския закон), в Закона за лова от 1974 г. на Долна Австрия – чл. 18 е посветен на ловните дружества, а чл. 27 на тяхното обединяване в ловни сдружения (чл. чл. 125 – 130 на Ловния съюз (цитиран в следващото изложение съкратено "Австрийския закон"); в Закона за лова на Финландия от 1962 година, съгласно чл. 16, според който правото на лов е изрично свързано с членството в едно от 299-те местни ловни дружества и т.н.

В страните изградени като Федерални държави ловните съюзи са изградени по провинции (области, републики), но във всяка провинция законово е регламентирано и има само по един ловен съюз (Австрия, Германия и др.). В тези страни във всяка провинция има самостоятелни ловни закони, а общо за страната – рамков ловен закон.

Не прави изключение от принципа на организираното ловно движение и страната с най-демократичното ловно законодателство – Съединените американски щати. Регулирането на лова по стара традиция влиза в компетенциите на отделните щати – всеки щат в този смисъл има свой ловен закон и ловните организации се изграждат на щатско равнище – първата, създадена още през 1865 г. в щата Масачузетс, а към 1915 г. са били изградени ловни организации във всички щати, които от своя страна са обединени в Американската федерация на ловните съюзи.

В единствената страна с високо развито ловно стопанство на Азиатския континент – Япония, законодателството (Закона за защита на дивите животни и лова от

1963 г.) изрично свързва правото на упражняване на ловния спорт с членството в ловните дружества, обединени в Японския съюз на ловците, наброяващ половин милион спортисти.

Върху принципа на съществуването на единни ловни организации за съответните държави са изградени и международните ловни структури. Международният съвет за запазване на дивеча и лова (CIC), със седалище в Париж, най-авторитетният международен ловен съюз, в който членуваме от 1931 г. и сме една от страните – негови учредителки е образуван на националния принцип – една нация (държава) – едно членство и представителство.

Обединяването на ловците в единни организации във всичките тези държави и законодателното закрепяване на този принцип в никакъв случай не може да се приеме и не се приема в държавно-правната практика и политика като установяване на монопол за един правен субект или ограничение на конституционните права на гражданите – в случая, както се твърди правото на сдружаване. Напротив като принцип за организиране на ловното движение той създава гаранции за изпълнение на основни принципи на правовата държава. Упражняването на правото на лов е свързано с употреба на огнестрелно оръжие (всеки ловец съгласно Закона може да притежава три ловни оръжия, от които едно нарезно), което може да създаде потенциална опасност за живота и свободата на останалите. Именно за да се избегнат тези опасности и се гарантират основните конституционни права на гражданите – правото на живот (чл.28), правото на лична свобода и неприкосновеност (чл.38) и се създадат условия за реализиране

същността на правовата държава (чл.4 ал.2), правото на лов и свързаното с него право на носене на оръжие са строго ограничени от Закона и са поставени да се реализират чрез една обществена организация непосредствено контролирана от държавата.

Същевременно предоставянето на права и задължения на съюзите на ловците, т.е. придаването на законов статут на ловните организации не е предоставяне на правомощия от публично правен характер. То не представлява делегиране на тези съюзи на държавни функции, а е законодателен израз на насърчаването на организираното ловно движение, придаване на спортно-любителския характер на лова като гаранция за разумното стопанисване и опазване на дивечовите ресурси.

В много от цивилизованите страни дивечът е национално богатство и държавна собственост (САЩ, Италия) и държавните институции стимулират всячески обществените организации на ловците да организират хората при осъществяването на ловния спорт и използват тези обществени организации за поддържането на екологичното равновесие в дивия животински свят, от което се съдържа и косвена полза и е заинтересован и всеки гражданин. Това стимулиране е израз на определена природозащитна законодателна политика, а не делегиране на държавни функции. В този смисъл нашият Закон е близък до европейските – ловният спорт се осъществява и организира под ръководството на БЛРС (чл.6 от ЗЛС). Италианската ловна федерация съгласно чл.30 на Италианския закон "организира ловците и закриля техните интереси", а чл.126 от Австрийския ловен закон издига за главна задача на Ловния съюз

"да съдейства за развитието на лова и ловната дейност", като чл.125 му дава право даже да ползва герба на страната и да отстоява позициите на правителството в ловното стопанство.

Искането на групата от народни представители се базира върху неправилното свързване на правото на лов с основните конституционни права на гражданите и върху тълкуването, че правото на лов произтича от декларираните политически свободи и е едва ли не неотменно право на всеки гражданин. Обществено-политическата и държавно-правна история както на България, така и на европейските държави, показва съвсем друго, а именно, че нито една от българските конституции – от Търновската до сега действащата – не включва правото на лов в нито една от групите на основните права и свободи на гражданите. Нещо повече – в нито една от българските конституции не се съдържа указание по какъв начин следва да се уреди ползването на този национален ресурс – старата Конституция в чл.30 ал.11 съдържахше указанието, че земеползването се урежда със закон, но не и за лова, т.е. те дават свобода на държавната власт да урежда режима на ловното стопанство с подходящ нормативен акт, който по традиция винаги е бил от законов ранг.

Законите за лова са били винаги специални закони и са уреждали правото на лов чрез посочване на условията, при които то може да бъде придобито и ограниченията, на които е подложено.

Правото на лов не е нито конституционно гарантирано, нито общо право на всеки гражданин. В равнопоставеността на условията и ограниченията му всеки гражданин, който желае да го придобие и ползува, включително с

оглед на обществената безопасност да го упражнява чрез членство в една обществена организация, поставена под непосредствения контрол на държавата трябва да се търси смисъла на разпоредбите на чл.6, ал.2 от действащата Конституция. Ограничението на едно право в обществен интерес не може да се тълкува като установяване на монопол за определена организация.

Към това разбиране ни навежда и европейският законодателен опит. Всички европейски закони като абсолютно условие за придобиване на това право издигат успешното полагане на изпит по точно определена от Закона тематика (чл.15 ал.5 от Немския закон, чл.6 ал.22 от Италианския закон, чл.60 от Австрийския закон, чл.24 от българския Закон за ловното стопанство и т.н. Освен това правото на лов е подложено на много съществени ограничения (чл.17 от Немския закон, съдържа 20 на брой ограничения на кръга от лицата, включително изисква 3-годишна отседналост, благонадеждност), а Австрийския закон – 13 ограничения (чл.61). Законите на европейските държави даже отказват самостоятелността на правото на лов, каквато е призната от чл.24, ал.1 на ЗЛС, чиято отмяна се иска. Ал.2 на чл.1 от Австрийския закон изрично формулира ограничеността му "правото на лов се определя от ограниченията на този Закон", а чл.4 категорично го свързва със собствеността върху земята и постановява, че то "не може да се разглежда като самостоятелно вещно право". По същия начин е постъпил и немския законодател – "правото на лов е подчинено на ограниченията, предвидени в този закон и на издадените в неговите рамки правни предписания на провинциите (чл.1, ал.6) и "това право не може

да се обоснове като самостоятелно вещно право" (чл.3 ал.1).

Ограничителният характер на правото на лов се определя от неговата генезисна връзка с правото на притежаване и ползуване на ловно оръжие. Всички европейски ловни закони като абсолютна предпоставка за придобиване на правото на лов поставят правото на притежаване на ловно оръжие. Нито една европейска конституция не поставя правото на носене на оръжие в категорията на основните конституционни права – изключение в развитите държави прави само Конституцията на САЩ, където правото на носене на оръжие се отнася към основните политически права на гражданите, което е стародавна американска традиция.

Немският и италианският законодател са отишли още по-далеч като свързват загубването на правото на носене на ловно оръжие с автоматично отнемане на правото на лов.

Ограничителният характер на правото на носене на оръжие по действащото българско законодателство, което право е предпоставка от абсолютен характер на правото на лов, доказва несъстоятелността на подхода на народните представители, основаващ се на схващането, че правото на лов е общо и гарантирано от Конституцията – право на всеки гражданин – схващане, което не намира опора, нито в нашето, нито в европейското законодателство.

Правото на сдружаване (чл.44 от Конституцията) макар и конституционно признато и гарантирано не може да бъде тълкувано по такъв всеобхватен характер, който би позволил злоупотреба с него – изграждане на организации (въоръжени формации) при неизяснени задължения към

обществото и създаване на заплаха за изпълнение на най-важните конституционни права – правото на живот и правото на лична свобода и неприкосновеност (чл.чл.28 и 30). За да изпълни своята основна мисия – да гарантира живота, достойнството и правата на личността – правовата държава може да ограничава определени права, касаещи само отделни групи от граждани, каквото е правото на лов и да поставя специални условия за неговото придобиване – членство в една контролирана от държавата и обществото организация.

С пределна яснота и категоричност се открояват пагубните последици, до които би довело удовлетворяването на исканията на групата депутати, доразвити в тяхното уточнение от 1 април 1994 г., в което освен на чл.24 ал.1 от Закона за ловното стопанство се пледира за отмяна на чл.8 ал.2 и 4, чл.9, чл.13 ал.2, чл.14. Тези текстове от закона са в основата на системата за стопанисване и опазване на дивеча и на управлението на ловното стопанство. В тях се съдържат и правните основания за организацията на ловностопанската площ на страната. Основанието за тяхната отмяна според групата народни представители се обосновава, че те характеризирали държавно-общественото начало, което е отменено от Конституцията. Това твърдение е дълбоко погрешно като теоретичен извод и исторически невярно. През цялото време развитието на ловното стопанство от Освобождението до началото на 60-те години на този век ловната организация е стопанисвала дивеча върху цялата територия на страната, без изключение, като се е грижила за неговото опазване и съхраняване чрез организиране и поддържане на система от ловни развъдници, в които в продължение

на десетилетия ловуването е било недопустимо. Ловните закони, действували в България от първия 1880 г. – ^{пред} до последния от 1948 г. са предоставяли това право на българските ловци и с техните десетилетни усилия са съхранени и обогатени основните популации от диви животни в страната. Тази система на пълно стопанисване на ловната територия от ловната организация беше променена през 1961 г. с влизането в сила на 222 Разпореждане на Министерския съвет. С това прословуто постановление в противоречие със закона беше извършено деление на площите на дребнодивечови и едродивечови, като едродивечовите бяха предоставени за пряко стопанисване от държавата. Именно върху тези площи бяха изградени държавните ловни стопанства (достигнали 31 на брой) и специалните стопанства на УБО, в които ловуваха бившите величия. В тези стопанства, от които българският ловец беше напълно изодиран и отчужден съществуваха привилегиите и се извършваха деформациите в ловния спорт, чужди на неговата същност и стремления. Последният Закон за ловното стопанство от 1982 г. само закрепи това фактическо разделение на ловната територия, като 20 % от нея бяха оставени именно на тези държавни структури. С исканата отмяна на изброените текстове се цели пълна монополизация на ловното стопанство от държавата и изключване на обществеността при стопанисването на дивеча и нейния контрол при управлението на ловностопанската дейност. Едва ли може да се приеме за правилна такава постановка в съвременните условия на изграждане на демократично общество в България, където основните тенденции са с обратна насоченост – към приватизация и разширяване на

обществения контрол. Поставя се и закономерно въпроса дали държавните структури и с чии средства са в състояние да стопанисват дивеча върху цялата територия на страната. Отговорът на този въпрос е несъмнено отрицателен. Още повече, че през последните няколко години площите предоставени за стопанисване на дивеча от държавата се затвориха отново за българина по подобие на бившите стопанства на УБО.

Заслужава отделно внимание допълнителното искане за отмяна на чл.14 от Закона чрез което се ликвидира съществуването на Ловния съвет. В него госпожа депутатката Петя Шопова вижда израз на общественостопанното начало и по тези съображения иска неговата отмяна. Този извод на уважаемата депутатка е погрешен и необоснован. Действително по време на тоталитарното управление беше издигната тезата за държавностопанното и общественостопанното начало и то се използваше за прикритие на недемократичния характер на политическата власт. Но дали в случая това е бил основния мотив за създаването на този орган за управление на ловното стопанство ?

Дивите животни в страната са национално богатство. Държавното ръководство и управление на техното стопанисване, ползуване и опазване, макар и да се извършва пряко от държавата, не може да остане извън контрола и погледа на научната и екологична общественост. Същевременно то представлява сложен вид държавна дейност, в която се преплитат интересите на различни държавни ведомства и институции. Именно с оглед на осигуряване на координация на действията на държавните органи в ловностопанското

направление, чието управление не е монопол само на една държавна институция, а обект на комплексна държавноуправленческа дейност се изгражда колективен орган с консултативни функции, в които са представени всички заинтересовани държавни ведомства. (В Ловния съвет влизат представители на Министерство на финансите, Министерство на околната среда, Министерство на земеделието, Министерство на вътрешните работи). В него са представени ловната организация и някои големи неправителствени организации и движения. По този начин се осигурява съгласуването на държавните и обществените интереси при обсъждане на проблемите на ловното стопанство. В необходимостта от съществуването на такъв колегиален орган с консултативни функции се убеждаваме че такъв се изгражда и по други закони – Висш горскостопански съвет по Закона за горите, Национален съвет по водите по Закона за водите, Кординационен съвет по рибарството по Закона за рибното стопанство. Държавната политика и стратегия при стопанисването на националните ресурси се обсъжда в колегиални органи с консултативни функции, решението на които имат само значението на рекомендации към държавната администрация. Такава практика на изграждане на подобни органи съществува в редица западни държави на национално равнище – Национален комитет по лова и дивата фауна и Висш ловен съвет във Франция, Централен ловностопански комитет в Италия и на регионално равнище – областни и общински ловни съвети в Германия и Австрия.

Исканата отмяна на споменатите текстове от Закона за ловното стопанство, съдържаща се в допълнителното уточнение съдържа в себе си един юридически парадокс. Прави впечатление, че отмяната ще обхване

текстове от първите глави на Закона и се отнася до правата на ловната организация (правото ѝ да стопанисва ловните площи и участва в държавното управление), но не се иска отмяна на нейните задължения, съдържащи се в главите за стопанисване и опазване на дивеча.

В действащия Закон е установен баланс между правата и задълженията на ловната организация. По същество се иска отмяна на нейните основни права при запазване на задълженията ѝ. Не е необходимо на почитаемия Конституционен съд да доказваме юридическата парадоксалност на подобно искане, когато основен принцип в правото е съответствието и баланса между правата и задълженията. Ако се приеме първото – отмяната на правата, ще трябва да отпаднат и задълженията и особено задължението ѝ да се грижи и опазва дивеча.

Какви ще бъдат последиците от това ?

Пагубни за българската жива природа и дивите животни в България. По обясними причини браконьерството и нарушенията на режима за лов през последните години лавинообразно се разрастват. Държавните институции и правозащитните органи, поставени пред фактите на нарастващата престъпност нямат необходимото време и възможности да ограничат това опасно обществено явление. Нарушена е координацията в системата за борбата срещу браконьерството, тази система постепенно се руши. Ловната организация продължава непримиримо да воюва срещу браконьерските прояви и настоява за възстановяването функционирането на системата за борба с тях. Най-силното нейно оръжие срещу нарушителите е тяхното изключване от нейните редове, които при сегашния текст на чл.24 ал.1

губят правото на лов. Създаването на алтернативни организации за ловуване ще даде възможности на браконьерите да се преместват и ще ликвидира най-сериозното организационно мероприятие срещу тях, което ограничава това явление вече в продължение на един век. Днешният браконьер въоръжен и моторизиран и с големи финансови възможности не се страхува от размера на глобата, освен от неговото изключване от единствената ловна организация, водещо към загубване правото на лов и правото на носене на ловно оръжие. Сегашните темпове на нарастване на браконьерството застрашават съществуването на дивите животни и те могат да изчезнат през близките 5-6 години, а с исканата отмяна на чл.24 ал.1 и на останалите текстове се премахват последните организационни прегради пред това опасно за българската природа правонарушение.

Единният подход в нормативното уреждане на организираното ловно движение и право на стопанисване на дивеча, а от тук и правото на упражняване на ловния спорт се налага, преди всичко от грижата на държавата за защитата и опазването, за ефективното и рационално управление на дивечовите запаси, които са уникален и бързо изчерпващ се природен ресурс. Този подход се основава от единството на целите и задачите в стопанисването на дивеча и в осъществяването на ловния спорт. Той е възприет в Европа и у нас, има вече вековна практика, и се изгражда върху следните екологични изисквания (принципи) :

1. Недопустимо е върху една и съща територия да се наслагват или преплитат интересите на повече от една ловна организация. Такава практика не е известна досега

в света, защото тук основният въпрос е не кой и при какъв режим ще ловува, а кой и как ще стопанисва и поддържа дивечовите запаси. Подценяването на въпроса за стопанисването на дивеча бързо ще доведе до обездивечяване на ловните територии.

2. Стопанисването на дивеча се осъществява или от ловните колективи, когато дивечът е държавна собственост или от собственика на земята, ако е ловец, когато дивечът не е държавна собственост. Това са двете системи на организация на стопанисването на дивеча и функциите и задачите на ловните организации при всяка една от тях са различни. За да сменим собствеността на дивеча и от тук характера на сега действащата ловна организация (СЛРБ) е необходима много солидна аргументация. Това не направи по-рано дори монархическата институция у нас, която уважи нашите традиции и не ни наложи австрийската система.

Едва ли сега обсъждането на този въпрос е актуален, след като успехите на ловното ни стопанство са все още единствената ценност, към която западните бизнесмени и ловци проявяват явен интерес.

3. Задължителния характер на членството в ловната организация на всички ловци без изключение се определя от задачите, които държавата възлага на тези организации чрез закона и от множеството задължения на всеки ловец свързан със стопанисването на дивеча. Това е цената на придобитото право за лов и гаранция за запазване на дивечовото богатство. Този подход е възприет от повечето страни. Задължително е членството в ловната организация и в Австрия – страната с най-развито и

ефективно ловно стопанство в света и то е постановено от законите за лова на отделните провинции (републики приложение закона на Долна Австрия, чл.58, който гласи : "правото на лов се издава след като придобилият го плати членския си внос в ловната организация на Долна Австрия")

4. Членството в една организация в рамките на една страна създава възможности да се разгърнат широко възможностите на отделния ловец в рамките на ловния колектив. Ловът по нашите земи винаги е бил колективен спорт. Това е различието му от Западна Европа. Нашите праотци са развивали колективните методи на ловуване. Тази отколешна традиция особено в годините след Освобождението намира израз и в създаването на първите ловни дружества (1884 г.), а по-късно и на национална ловна организация (1897 г.). По този начин пред ловните колективи се поставят общите задачи за единно стопанисване и опазване на дивеча в страната. Нашата организация е една от най-старите в Европа и е пример и за останалите страни, много от които я последват едва през 30-те години, когато се създава и световната ловна организация за запазване на дивеча.

5. Колективният подход възприет у нас в цялостното решаване на всички въпроси свързани с ефективното стопанисване на дивеча доказаха недвусмислено неговите големи предимства. Изгради се модел, при който без средства от държавата, се постига рационално и ефективно стопанисване на дивеча. Към СЛРБ днес функционират 7 фазанови, 1 кекличево, 2 патичарски и 22 рибовъдни стопанства. В миналото те произвеждаха стотици хиляди птици и милиони рибки, които се разселваха в българската

природа. Макар и при намален режим на експлоатация, днес те произвеждат и СЛРБ разселва птици и риби в природата колкото и парадоксално да звучи това на фона на почти ликвидираното държавно птицевъдство и рибовъдство.

6. При сега действащото законодателство отпадането на чл.24 ал.1 и с това на задължителния характер за членство в СЛРБ, организация с твърде специфични природозащитни функции означава първо – въвеждане на консумативно начало в управлението на дивечовите ресурси и пълно противопоставяне с досегашната практика и традиция, и второ – възможности за създаване на организации – фантоми без задължения към стопанисването на дивеча и от тук с неизяснени права за ловуване на тези хора.

7. Създаването на организации фантоми и липсата на каквито и да било ограничения за това означава възможност за възникване на ловни колективи на политически, етнически, верски, с престъпни и всякакви възможни други стремежи. Независимо, че тези въоръжени с ловно оръжие групировки са проблем на полицията и на другите държавни институции, това е въпрос, който се нуждае и от обществена оценка – от гледна точка на защитата на дивеча. При такава постановка възможностите за санкциониране на престъпните браконьерски прояви се свеждат до минимум. Изгонените за браконьерство от една организация ще отиват в друга, защото конкуренцията ще е лайфмотива за тяхното съществуване.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Обществена тайна е, че многократното поставяне на въпроса за отмяна на чл.24 ал.1 на Закона за ловното

стопанство от група депутати е поредният опит да се легитимират незаконно придобитите няколко милиона лева от определена пловдивска фамилия, създава Независимото дружество на свободните ловци и развивали противозаконна дейност повече от две години, за съжаление с активното участие на държавни институции и служители. Този въпрос не е от компетенцията на Конституционния съд. Той е поставян и отново ще бъде поставен пред органите на прокуратурата. Твърденията обаче, че чл.24 ал.1 създава пречки за упражняване правото на ловуване на определени категории граждани, вкл. и на членовете на това дружество не отговарят на действителността. Много от измамените от това дружество хора, вече са членове на СЛРБ и притежават правото на лов по установения от закона ред. Желая да обърнем внимание, че Независимото дружество на свободните ловци е регистрирано като природолюбителско, а не като сдружение на ловци. Това доказва и съдебният акт на неговата регистрация. Дружеството не развива дейността си като природозащитно и природолюбителско сдружение с идеална цел, а претендира за права и дейности, неупоменати в акта на съдебната му регистрация.

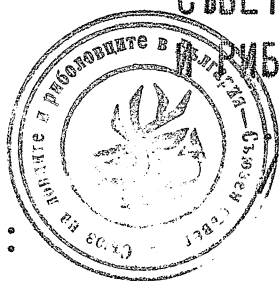
През цялата своя история на 110-годишното си съществуване единната организация на българските ловци е функционирала като обществена организация на доброволна основа, отворена за всеки гражданин. От съдържанието на уставите ѝ се вижда, че в нея могат да членуват всички български граждани. В тях не се съдържат никакви ограничения, които да противоречат на чл.6 ал.5 от Конституцията.

21.

На основание гореизложеното, искането в молбата, отправено до почитаеия Конституционен съд е необосновано и недоказано. Съюзът на ловците и риболовците в България (правоприемник на БЛРС, НЛРС и Ловно-стрелческа организация "Сокол") не се ползува с монополитни привилегии, предоставени от държавата, нито осъществява функции, противоречащи на установения конституционен ред, а само в рамките, предвидени от законите, съдействува на държавните институции за провеждането на националната политика в областта на ловното стопанство и контролира ловностопанската дейност на своите членове.

Предоставените от Закона за ловното стопанство възможности за оказване на това съдействие са в съгласие със законодателната практика на европейските държави в ловностопанската област. Твърденията в молбата на народните представители са необосновани и недоказани и като такива считаме, че трябва да бъдат оставени без последствия.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪЮЗНИЯ
СЪВЕТ НА СЪЮЗА НА ЛОВЦИТЕ
И РИБОЛОВЦИТЕ В БЪЛГАРИЯ :

.....
доц. К.С.Н. Н.Нинов/

ПРИЛОЖЕНИЕ :

1. Устав на Съюза на ловците и риболовците в България.
2. Немски ловен закон.
3. Ловен закон на Долна Австрия.